

„Pochroumaná. Tak mnoho zdaru!“

Třída vstane a pan ředitel odejde.

Repentent Rosenheim se přilouďá ke škole.

Už chce vejít, ale pak si všimne, že okno do třídy, a to v místech, kde je katedra, je pootevřené. Přikrčí se a – osvícen dobrým nápadem – doplíží se až pod okenní rám. Tam hvízdne na prsty a vmžiku jako kočka zmizí ve dveřích.

Nový učitel vyhlédne ven, ale nikoho nevidí.

Rosenheim vezme vehementně za kliku a vrazí do třídy v pevném přesvědčení, že bude legrace. Hlásí:

„Nějakej blbeček nám tu pod voknem hvízdá. Tak jsem vzal šutr...“ zarazí ho nezvyklé ticho. Všichni spolužáci sedí s rukama za zády, hlavy obrácené k němu, a od katedry ho k sobě střídmým, ale nekompromisním pohybem ukazováku zve cizí vojenský činitel.

Rosenheim jde uličkou k němu, ale ještě neztratil glanc, ještě se usmívá.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“ zeptá se celkem mírně učitel.

„Rosenheim.“

„Jdeš pozdě, Rosenheime, víš o tom?“

„Vo fous,“ ohradí se tázaný.

Třída se tomu chce zasmát, ale Hnízdo to jediným přejezdem svých očí v zárodku potlačí. Učitel pohlédne na své letecké hodinky s fosforovými číslicemi v černém poli a řekne:

„O čtyři a půl minuty.“

Pak učitelova chlupatá ruka sáhne na stůl pro něco, co tu nebyvalo. Je to rákoska.

„Nastav ruku.“

Rosenheim nevěří svým očím, v jakých změněných poměrech se octl, ale ruku nastaví. Na dlaň dopadne štípaný úder.

„Druhou...“

I druhou Rosenheim nastaví.

„Dvě za pozdní příchod,“ vysvětluje učitel a pokynem ruky si vyžádá další nastavování.

„Dvě za hvízdání pod oknem...“

„To jsem nehvízdal já!“ vzepře se delikvent.

„A dvě za lhaní,“ uzavře Hnízdo při šesté ráně.

Jsou to očividně rány bolestné, protože otrlý Rosenheim má slzy v očích. Cestou do lavice si je setře rukávem a zvolá v potlačovaném pláči:

„Bít se nesmí. Se řekne doma!“

„Má pravdu, ten chlapec,“ přikývne učitel a začne přecházet po třídě, vrzaje pravidelně kůží svých holínek.

„Tělesné tresty jsou na našich školách nepřipustné. Až na jednu výjimku. A tou je tato třída. Třída, která přivede svou učitelku do blázince, se naopak bít musí a je na to výnos ministerstva školství. Jestli vás to zajímá, je to výnos číslo 284/C/45.“

Za naprostého ticha ohne učitel Hnízdo rákosku do oblouku a pokračuje:

„Budu vás trestat tímto středověkým nástrojem, dokud se budete chovat jako ve středověku. A jelikož to budu dělat nerad a jen pro vaše dobro, bude pravidlem, že mi každý za exekuci poděkuje a pak si podáme ruce na znamení, že naše přátelství trestem neutrpělo újmu. Předvedeme si to na těchto dvou chlapcích, kterým nevadí, že mluvím, a klidně se baví.“

Tonda s Edou dostanou na každou dlaň po jedné ráně. Když poděkuje, učitel jim potřeše pravicí.

Pátá třída zírá v němém úžasu, jako by nestačila všechny ty novoty pojmout. Je to exhibice. Je to od Hnízda herecká práce, která se nemíjí účinkem.

„Na tuto školu dávají učitele za trest. Do vašeho rajónu, jak mi bylo řečeno, se před válkou odvažovali policisté pouze na koních a vždy ve dvou. Já si tuto nechvalně známou školu naopak vybral, protože jsem si zvykl hlásit se dobrovolně do první linie. Nebál jsem se fašistů, nevím, proč bych si neměl poradit s vámi.“

Co je to za člověka, ten Hnízdo? Je imponující. První tah v této hře mu vyšel. Cítí to. Dospělému by byl trochu podezřelý. Zavání hoch-